

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק ט"ו

קונטרס 315

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

הַשְׁתָּא אַתְתְּקִנּוּ וְאַתְגְּלִיין, וְכִלְהוּ מְלִין סְתִימִין, וְבְרִירִין
בְּלָהוּ. זְכָאָה חוּלְקִין, וְאַיִנוּן דִּירְתוּ יְרוּתָא דָּא, דְכְתִיב,
(תהלים קמד) אֲשֶׁרִי הָעַם שָׁפְכָה לוֹ וְגו'.

הַאִי דְאוּקִימְנָא, אָב וְאָם בְּעִתִּיקָא אַחִידוּן, בְּתִיקוּנֵי,
הַכִּי הוּא. דְהָא מְמוּחָא סְתִימָאָה דְכָל סְתִימִין
תְּלִיין, (נ"א נְפִקוּן) וּמִתְאַחֲדוּן בֵּיהּ. (ואף על גב דעתיקא קדישא
אתתקון בלחודווי) וְכַד יְסַתְּפְלוּן (בְּכָל) מְלִין. כִּלְא הוּא עִתִּיקָא
בְּלַחֲוֹדוּי, הוּא הוּי, וְהוּא יְהֵא. וְכָל הַנִּי תְקוּנֵין בֵּיהּ.
אַחִידוּן בֵּיהּ סְתִימִין לָא מִתְפָּרְשֵׁן מִנִּיהּ מוּחָא סְתִימָאָה
לָא אַתְגְּלִיָּא וְלָא תְלִיָּא בֵּיהּ א"ב וְא"ם מְהֵאִי מוּחָא
נְפִקוּ, אַתְכְּלִילוּ בְּמוּזְלָא, וּבֵיהּ תְלִיין, וּבֵיהּ אַחִידוּן. זְעִיר
אַנְפִּין, בְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא תְלִיָּא וְאַחִיד. וְהָא אוּקִימְנָא

ספר מאורות הזהר

זו רק לחכימין] שהוא חכמה תתאה בטול הישות והגסות וזה שאמרו רבותינו זכרונם
לברכה כל מי שיש בו חכמה וכו' ולהפך מי שמגביה עצמו לומר רזי לי כו' אי
אפשר בשום אופן שיטעם טעם מאור חיי החיים אין סוף ברוך הוא כי ודאי תועבת
השם כל גבה לב ודי בזה.

(ח) ויהגו בכל לבם בעיון טוב

ומוכן ממילא לכל איש בערכי פונתי הרצויה בזה פי אין פאן במה להתגדל פידיע
לרגילים בדברי אלקים חיים פאלה מנעוריהם ביותר ואין עת הפשר לכל אדם להבין
חיי נפשו שיחיה בהם על בן אמרתי לנפשי לעשות חסד אלקים אמת עם אנשים
בערכי ונדעתי שידונו אותי לזכות ויהגו בכל לבם בעיון טוב ולא פקורא בספר לצאת

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מְלִי בְּאֲדָרָא. זְכָאָה חוֹלְקִיה דְּמֵאן דְּעָאל וְנָפִיק, וְיִנְדַע
אוֹרְחִין דְּלֵא יְסִי לִימִינָא וְלִשְׁמֹאלָא. וּמֵאן דְּלֵא עָאל
וְנָפִיק, טַב לִיה דְּלֵא אֲבָרִי. וּכְתִיב (חושע יד) כִּי יִשְׁרִים
דְּרַבִּי יִי'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִסְתַּכַּל הוּינָא כָּל יוֹמָא בְּהַאי קָרָא,
דְּכְתִיב, (תהלים לד) בִּי' תִתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ
עֲנוּיִם וְיִשְׁמְחוּ. וְהֵאִידְנָא אֲתַקִּים קָרָא כְּלָא. בִּי'
תִתְהַלֵּל נַפְשִׁי וְדָאִי, דְּהָא נִשְׁמַתִּי בֵּיה אֲחִידָא, בֵּיה
לְהָטָא, בֵּיה אֲתַדְבַקֵּת וְאֲשַׁתְּדַלֵּת וּבְאֲשַׁתְּדַלּוּתָא דָּא
תִסְתַּלַּק לְאַתְרָהָא. יִשְׁמְעוּ עֲנוּיִם וְיִשְׁמְחוּ, כָּל הַיְּמֵי
צַדִּיקֵיִיא, וְכָל בְּנֵי מְתִיבְתָא קַדִּישָׁא, וּזְכָאִין דְּאַתְיִין
הַשְׁתָּא עִם קַדְשָׁא בְּרִיד הוּא, בְּלָהוּ שְׁמַעִין מְלִי,

ספר מאורות הזהר

יְדֵי חוֹבְתוֹ אוֹ לְהַתְגַּדֵּל וְכו', וְהַשֵּׁם יְרִים קַרְן יִשְׂרָאֵל וְיַקְיִם וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת
רְעָהוּ כִּי כָּלֵם יִדְעוּ אוֹתִי כו'.

דְּבַרִּי הַמְדַבֵּר בְּאַמַּת אַהֲב דְּבַק מְאַח, אַחוּז וְקַשׁוּר בְּחֻבְלֵי עֲבוֹתוֹת אַהֲבָה לְכָל
מְבַקְשֵׁי וְדוֹרְשֵׁי אֱלֻקִּים בְּדְרַכֵּי הָאֲמַת בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת וּתְפִלָּה וּתְשׁוּבָה מְקַרְב וְלֵב עִמָּק
נְאוּם דֵּב בְּעַר בֶּן אֲדוּנֵי אָבִי מוֹרִי וְרַבִּי הַגָּאוֹן הָאֱלֻקִּי קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל מְרַנָּא וְרַבְּנָא שְׁנִיאֹר
זְלָמָן זְכַר צַדִּיק לְבִרְכָה נִשְׁמַתוּ עַדְן:

וְבִיה אֹמְאָה, דְּכְתִיב, (רות ג) חִי יְיָ שְׁכְבֵי עַד הַבֶּקֶר. דְּשְׁכִינְתָא תַתְּאָה, פּוֹתֵל מְעַרְבֵי, דִּינֹרָא דִּילִיָּה. עַל שֵׁם דְּאִיהוּ תַל שְׁהַכַּל פּוֹנִים בּוּ. כ"ו ת"ל, יְהוֹנָה כ"ו, וְדָאֵי שְׁכִינְתָּא אִיהוּ תַל דִּילִיָּה. עַל שֵׁם, (שיר השירים ה) קוֹצוֹתָיו תַּלְתְּלִים שְׁחוֹרוֹת פְּעוֹרֵב וְאוּקְמוּהָ עַל פֶּל קוֹץ וְקוֹץ תְּלֵי תְלִים שְׁל הַלְכוֹת. (קוץ) ד' מִן אָחָד, תַּל שְׁהַכַּל פּוֹנִים בּוּ. וְהַקוֹץ הִזָּה אַחוּז בֵּין א"ח וּבֵין ד'. זְהוּ שְׁכָתוֹב כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאָרְצָן, וְתַרְגָּם יְהוֹנָתָן, פִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאָרְצָן, דְּאָחִיד בְּשָׂמִיא וּבְאָרְעָא.

וְעֲלִיָּה אוּקְמוּהָ מְאָרֵי מִתְנִיתִין בְּחֻגֵיגָה, עַל מַה הָעוֹלָם עוֹמֵד, עַל עֲמוּד אָחָד שְׁשָׂמוּ צְדִיק, שְׁנַאֲמַר וְצְדִיק יִסוּד עוֹלָם. וּבִדְאֵי א"ח ד', דְּאִינוֹן שְׂמִיא וְאַרְעָא, דְּכְתִיב, (ירמיה לג) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקוֹת שָׁמַיִם וְאִם לֹא שְׂמַתִּי. א"ח שְׂמַיִם, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (מלכים א ח) וְאַתָּה תִשְׁמַע הַשָּׁמַיִם. ד', הָאָרְצָן. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה סו) וְהָאָרְצָן הָדוּם רִגְלֵי.

וּבְגִין דְּבְרִית אָחִיד בֵּין שְׂמִיא וְאַרְעָא, וּבִיָּה שְׁבוּעָה, הָדָא הוּא דְכְתִיב, חִי יְיָ שְׁכְבֵי עַד הַבֶּקֶר. מֵאֵן דְּאוּמֵי בְשָׂמִיָּה לְשִׁקְרָא, כְּאִילוּ הָרֵס בְּנִינָא דְשְׂמִיא וְאַרְעָא, וְאַהֲדָר עֲלֵמָא לְתַהוּ וּבַהוּ. דְּאֵי בַר נֶשׁ יַעֲדֵי קוֹצָא דְד' מִן אָחָד יִשְׁתָּאֵר אַחַר, סְמַא"ל בְּאַתְרֵיהּ שְׁקַר. וּכְאִלוּ הֵהוּא בַר נֶשׁ בְּנֵי שְׂמִיא וְאַרְעָא עַל שְׁקַר. וְקוּשְׂטָא קְאֵי, שְׁקַרָא לֹא קְאֵי. הָרֵס בְּנִינָא, וְנִפְלוּ שְׂמִיא וְאַרְעָא.

וְהָאֵי אִיהוּ כְּאִילוּ הַשְּׁלִיף מִשְׂמִיִם אַרְצָן תַּפְּאָרְתָּ יִשְׂרָאֵל. דְּמֵאֵן יְהִיב אַרְצָן בְּשָׂמִיִם, דְּקָאֲמַר (איכה ב) הַשְּׁלִיף מִשְׂמִיִם אַרְצָן.

וּבִי שְׁבוּעָה, שְׁכָתוֹב חִי ה' שְׁכְבֵי עַד הַבֶּקֶר. שְׁכִינְתָּה תַתְּחוֹנָה, כְּתִיל מְעַרְבֵי הוּא הַדְּיוֹר שְׁלָה, עַל שֵׁם שֶׁהוּא תַל שְׁהַכַּל פּוֹנִים בּוּ. כ"ו ת"ל, יְדוֹד כ"ו, וְדָאֵי שְׁכִינְתָּה הִיא תַל שְׁלוֹ, עַל שֵׁם (שיר ה) קוֹצוֹתָיו תַּלְתְּלִים שְׁחוֹרוֹת פְּעוֹרֵב. וּפְרָשׁוּהָ עַל פֶּל קוֹץ וְקוֹץ תְּלֵי תְלִים שְׁל הַלְכוֹת. (קוץ) ד' מִן אָחָד, תַּל שְׁהַכַּל פּוֹנִים בּוּ. וְהַקוֹץ הִזָּה אַחוּז בֵּין א"ח וּבֵין ד'. זְהוּ שְׁכָתוֹב כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאָרְצָן, וְתַרְגָּם יְהוֹנָתָן, שְׁאָחוּז בְּשָׂמִים וּבְאָרְצָן.

וְעֲלִיָּה בְּאָרוּ בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָה בְּחֻגֵיגָה, עַל מַה הָעוֹלָם עוֹמֵד? עַל עֲמוּד אָחָד שְׁשָׂמוּ צְדִיק, שְׁנַאֲמַר וְצְדִיק יִסוּד עוֹלָם. וּבִדְאֵי הוּא בְרִית שְׁל שְׁבוּעָה שְׁעֲלֵי עוֹמְדִים א"ח ד', שֶׁהֵם שְׂמַיִם וְאַרְצָן, שְׁכָתוֹב (ירמיה לג) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקוֹת שָׁמַיִם וְאִם לֹא שְׂמַתִּי. א"ח שְׂמַיִם, זְהוּ שְׁכָתוֹב (מלכים א-ח) וְאַתָּה תִשְׁמַע הַשָּׁמַיִם. ד' הָאָרְצָן, זְהוּ שְׁכָתוֹב (ישעיה סו) וְהָאָרְצָן הָדוּם רִגְלֵי.

וּמִשּׁוּם שְׁבְרִית אַחוּזָה בֵּין שְׂמַיִם וְאַרְצָן וּבִיָּה שְׁבוּעָה, זְהוּ שְׁכָתוֹב חִי ה' שְׁכְבֵי עַד הַבֶּקֶר. מִי שְׁנִשְׁבְּעַ בְּשָׂמוּ לְשִׁקְרָא, כְּאִלוּ הָרֵס אַתְּ בְּגִין הַשָּׁמַיִם וְהָאָרְצָן וְהַחַיִּים אַתְּ הָעוֹלָם לְתַהוּ וּבַהוּ. שְׂאֵם אָדָם יִזְיֵז הַקוֹץ שְׁל ד' מִן אָחָד, יִשְׁאָר אַחַר, סְמַא"ל בְּמִקּוּמוּ שְׁקַר. וּכְאִלוּ אוֹתוּ אִישׁ בּוֹנֵה שְׂמַיִם וְאַרְצָן עַל שְׁקַר. וְאַמַּת עוֹמֵד, שְׁקַר לֹא עוֹמֵד. הָרֵס הַבְּגִין, וְנִפְלוּ שְׂמַיִם וְאַרְצָן.

זְהוּ כְּאִלוּ הַשְּׁלִיף מִשְׂמִיִם אַרְצָן תַּפְּאָרְתָּ יִשְׂרָאֵל. שְׂמִי נוֹתֵן אַרְצָן בְּשָׂמִיִם, שְׂאֲמַר (איכה ב) הַשְּׁלִיף מִשְׂמִיִם אַרְצָן? וְדָאֵי זֵו שְׁכִינְתָּה, וְתַפְּאָרְתָּ עִמָּה, שְׁלֹא נִפְרַד מִמֶּנָּה

אַלָּא וְדָאֵי דָא שְׁכִינְתָּא, וְתַפְּאָרְתָּ עִמָּה, דְּלֹא אַתְּפְּרֵשׁ מִינָּה בְּנִפְלִיּוּ דִּילָּה,

לְקַיִּים בְּהַ (ישעיה מ"ב) אָנִי יי' הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן. וּמִנְיָן לָנוּ שְׂאֵמַת נִפְלַע עֲמָה, דְּכַתִּיב, (דניאל ח) וְתִשְׁלַף אֵמַת אֲרֻצָּה. וּמֵאֵן דְּאוּמֵי קוּשְׁטָא, הוּא מְקַיִּים (תהלים פ"ה) אֲמַת מ"אֲרֵץ תִּצְמַח, דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא, דְּבִיָּה אִיהוּ קַיִמָא בְּנִינָא. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב בְּר"א אֱלֹהִיִּים א"ת, וּלְבַתֵּר הַשְּׁמַיִם וְאֵת הָאֲרֵץ.

בְּנִפְלִיתָהּ, לְקַיִּים בְּהַ (ישעיה מ"ב) אָנִי ה' הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן. וּמִנְיָן לָנוּ שְׂאֵמַת נִפְלַע עֲמָה? שְׂכַתוּב (דניאל ח) וְתִשְׁלַף אֵמַת אֲרֻצָּה. וּמֵי שְׁנִשְׁבַּע אֵמַת הוּא מְקַיִּים (תהלים פ"ה) אֲמַת מ"אֲרֵץ תִּצְמַח. שְׁהוּא הַעֲמוּד הָאֲמַצְעִי שְׂבוּ הַבְּנִינָן קַיִּים. זְהוּ שְׂכַתוּב בְּר"א אֱלֹהִיִּים א"ת, וְאַחַר כֶּף - הַשְּׁמַיִם וְאֵת הָאֲרֵץ.

וּבְנִינָן דְּשְׂבוּעָה, אִיהוּ בְּנִינָא דְעֵלְמָא דָּא, לִית לִיהּ קִיּוּמָא בְּלֹא יְסוּד, דְּכֶר שְׂיִישׁ בּוּ מִמֶּשׁ. גִּדְר, דְּאִיהוּ עֵלְמָא דְאַתִּי, עַל גַּבֵּי שְׂבוּעָה סְלִיקַת, וְאִיהִי חֲלָה עַל דְּכֶר שְׂאִין בּוּ מִמֶּשׁ, דְּלֹא צְרִיכָה יְסוּד לְקַיִמָא עֲלִיהּ, דְּאִיהוּ בְּרִית, דְּבִיָּה תִשְׁמִישׁ הַמְטָה. וּבְגִין דָּא, בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, עֵלְמָא דְאַתִּי, דְּבִיָּה תְקִינּוּ כָּל גִּדְרֵי, אָסוּר בְּתִשְׁמִישׁ הַמְטָה.

וּמִשּׁוּם שְׂשְׂבוּעָה הִיא בְּנִינָן שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, אֵין לוֹ קִיּוּם לֹא יְסוּד, דְּכֶר שְׂיִישׁ בּוּ מִמֶּשׁ. גִּדְר, שְׁהוּא עוֹלָם הַבָּא, עוֹלָה עַל גַּבֵּי שְׂבוּעָה, וְהוּא חָל עַל דְּכֶר שְׂאִין בּוּ מִמֶּשׁ, שְׁלֹא צְרִיכָה יְסוּד לְעַמֵּד עֲלֵיהּ, שְׁהוּא בְּרִית, שְׂבוּ תִשְׁמִישׁ הַמְטָה. וּמִשּׁוּם כֶּף בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, הָעוֹלָם הַבָּא, שְׂבוּ תְקִינּוּ כָּל גִּדְרֵי, אָסוּר בְּתִשְׁמִישׁ הַמְטָה. שֵׁם אוֹת בְּרִית, י' הִיא תַּג עַל סֵפֶר תוֹרָה צְדִיק, כְּמוֹ שְׂבָאָרוּהּ, הָעוֹלָם הַבָּא אֵין בּוּ לֹא אֲכִילָה וְלֹא שְׁתִּיָּה וְלֹא תִשְׁמִישׁ הַמְטָה, אֲלֹא צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעֵטְרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשִׁיָּהם.

תִּמְן אוֹת בְּרִית, י' אִיהִי תַּגָּא עַל סֵפֶר תוֹרָה צְדִיק, כְּמָה דְאוּקְמוּהָ הָעוֹלָם הַבָּא, אֵין בּוּ, לֹא אֲכִילָה, וְלֹא שְׁתִּיָּה, וְלֹא תִשְׁמִישׁ הַמְטָה, אֲלֹא צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעֵטְרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשִׁיָּהם.

וּמִשּׁוּם שְׂאִין שְׁמוּשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּתַג, בְּאֵרוּ בְּעֲלֵי הַמְשָׁנָה, כָּל הַמְשַׁתְּמֵשׁ בְּתַגָּא חֲלָף. שְׁתַּג לְמַטָּה הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה. הַנְּקֻדָּה שְׁמוּשׁ הָאוֹתִיּוֹת. אָבֵל בְּעוֹלָם הַבָּא אֵין שְׁמוּשׁ בְּאוֹתִיּוֹת, וְלִכְּן בְּסֵתֶר תוֹרָה אֵין נְקוּד בְּאוֹתִיּוֹתֵיהּ, אֲלֹא תַגִּים. וְלִכְּן מֵי שְׁמִשְׁתַּמֵּשׁ בְּסֵפֶר תוֹרָה חוֹלָף, וְכֶף מֵי שְׁמִשְׁתַּמֵּשׁ בְּמֵי שְׁשׁוּנָה הַלְכוֹת, עֲלֵיהּ בְּאֵרוּ רְבוּתֵיהּ שְׁהַמְשַׁתְּמֵשׁ בְּתַגָּא - חוֹלָף.

וּבְנִינָן דְּלִית (ס"א ד"ה) שְׁמוּשׁ בְּעֵלְמָא דִּין בְּתַגָּא, אוּקְמוּהָ מְאֵרֵי מִתְּנִיתִין, כָּל הַמְשַׁתְּמֵשׁ בְּתַגָּא חֲלָף. דְּתַגָּא לְתַתָּא, בְּעֵלְמָא דִּין אִיהִי. נְקוּדָה שְׁמוּשָׁא דְאַתּוּן. אָבֵל בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, לִית שְׁמוּשָׁא בְּאַתּוּן, וּבְגִין דָּא סֵפֶר תוֹרָה לִית בִּיהּ נְקוּדָה בְּאַתּוּן, אֲלֹא תַגָּא, וּבְגִין דָּא, מֵאֵן דְּמִשְׁתַּמֵּשׁ בְּסֵפֶר תוֹרָה חֲלָף. וְהִכִּי, מֵאֵן דְּמִשְׁתַּמֵּשׁ בְּמֵי שְׁשׁוּנָה הַלְכוֹת, עֲלִיהּ אוּקְמוּהָ רַבְּנָן, דְּאַשְׁתַּמֵּשׁ בְּתַגָּא חֲלָף.

בְּאוּ כָּל רָאשֵׁי הַיְשִׁיבוֹת וְהַשְׁתַּטְּחוּ לְפָנָיו וְאָמְרוּ, וְדֹא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַבֵּר בְּפִיד, וְלוֹ אֲנוּ מִשְׁתַּחֲוִים. וְאֲנוּ מְפִירִים

אֲתוּן פְּלֵהוּ מְאֵרֵי מִתְּיַבְתָּאן, וְאַשְׁתַּטְּחוּ קַמֵּיהּ, וְאָמְרוּ וְדֹא קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא מְלִיל

בְּפוּמָהּ, וְלִיהּ אֲנָן סְגִדִין. וְאֲנָן אֲשַׁתְּמוּדְעִין בְּמַלְיָן אֲלֵין, דְּלִית יְלוּד אֲשָׁה

בדברים הללו שאין ילוד אשה אחר פרט לה שיכול לדבר אותם. ודאי שהדברים הללו מעידים בה שאמה הוא שנאמר בו (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו. אין לעכב את אליהו אליך, אלא לפי את הקדוש ברוך הוא שיוירד אותו אליך, מלא עשר ומלא סגולות אליך.

רועה הנאמן, עבד נאמן, אליך עבד עברי - (דברים טו) העניק תעניק לו. העניק - לו, תעניק - לבניו, בדברים הגנוזים הללו. ומגורך - גרנה של התורה שלך. ומיקרך - בגרן ויקב הכתוב מדבר, כמו שבארו בעלי המשנה, בפסלת גרן ויקב הכתוב מדבר.

י"ב - "יחוד, ק"דשה, ב"רכה של הקדוש ברוך הוא. וזו השכינה, שהיא ברכה של הקדוש ברוך הוא ממין, והיא קדשה משמאלו, והיא יחודו באמצע, וכך עולות אותיותיו של הקדוש ברוך הוא יב"ק. כמו זה הקב"ה בחשבון יב"ק.

ומי שהוא בק"י בהלכה שלו, שהיא השכינה - הקדוש ברוך הוא עמו, שבשבילה לא יזוז ממנו לעולם. שיש הלכה שהיא נערה שלה מצד של נער, ובגללה נאמר הלכה כפלוני. אבל ההלכה שלך, רועה הנאמן, היא שנאמר בה הלכה למשה מסיני. מפי הגבורה נתן לה הקדוש ברוך הוא את בתו.

ולכן על הלכות אחרות נאמר, (משלי לא) רבות בנות עשו חיל. על הלכה שלך נאמר, ואת עלית על פלנה. שהתגברת על פלם בגבורה. (שופטים ו) ה' עמך גבור החיל. נתקן (נתחוק) בה והשלים בגן המלך, והוא בונה בנינו על פיך ועל ידך. אשריך!

אחרא בר מינה, ויכיל למללא לון. ודאי מלין אלין, קא סהדין בה, דאנת הוא דאתמר ביה, (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו. לית לעכבא לאליהו גבה, אלא לפייסא ליה לקודשא בריך הוא, לנחמא ליה לגבה, מליא עותרא, מלייא סגולות לגבה.

רעיא מהימנא, עבד נאמן, לגבה עבד עברי, (דברים טו) העניק תעניק לו. העניק ליה, תעניק לבנוי, במלין גניזין אלין. (דברים טו) ומגורך: גרנה של תורה דילך. ומיקרך, בגרן ויקב קרא ממלל, כמה דאוקמוה מארי מתניתין, בפסולת גרן ויקב הכתוב מדבר.

י"ב: "יחוד. ק"דושה. ב"רכה דקודשא בריך הוא. ודא שכנתא, דאיהי ברכה, דקודשא בריך הוא, מימינא. ואיהי קדשה משמאליה. ואיהי יחודיה, באמצעיתא. וקודשא בריך הוא, הכי סלקין אתווי דיליה, יב"ק. פגוונא (דף קט"ז ע"ב) דא, הקדוש ברוך הוא: בחשבון יב"ק.

ומאן דאיהו בק"י בהלכה דיליה, דאיהי שכנתא, קדשא בריך הוא עמיה. דבגינה לא יזוז מניה לעלם. דאית הלכה דאיהי נערה דילה, מסטרא דנער, ובגינה אתמר הלכה כפלוני. אבל הלכה דילך, רעיא מהימנא, איהי דאתמר בה, הלכה למשה מסיני, מפי הגבורה, יהיב לה קדשא בריך הוא, ברמא דיליה.

ובגין דא, על הלכות אחרנין אתמר, (משלי לא) רבות בנות עשו חיל. על הלכה דילך אתמר, ואת עלית על פלנה. דאתגברת על פלהו, בגבורה. (שופטים ו) יי' עמך גבור החיל. אתקין (כ"א אהתקפת) בה, ואשלים בנינא דמלכא, ואיהו בני בניניה על פומך, ועל ידך, זכאה חולקך.

פְּתַח רַעִיָא מְהִימְנָא וְאָמַר, (בראשית מח) הַמְלֵאךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רַע, דְּאִיְהִי שְׂכִינְתָא, דְּאִתְמַר בְּהַ, (שמות יד) וַיִּסַּע מִלְאָךְ הָאֱלֹהִים. יְבַרְךָ לְכוּ בְעֵלְמָא דְאַתִּי. וַיְדַגּוּ לְרַב בְּקִרְבַּי הָאֲרָץ, בְּעֵלְמָא דִּין. לְמַהוּי שְׁלֻטְנוּתְכוֹן בְּתַרְיִן עֵלְמִין, דְּאִתּוֹן חַיִּין. דְּמָאן דְּאִיהוּ מְעֵלְמָא דָא, חַי אֲתַקְרִי. כְּמָה דְכְתִיב, (משלי ג) עֵץ חַיִּים הוּא לְמַחְזִיקִים בְּהַ. חַיִּים תַּמּוֹן, חַיִּים הֵכָא.

פְּתַח הַרְוֵעָה הַנְּאָמְן וְאָמַר, (בראשית מח) הַמְלֵאךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רַע, שְׂהִיא שְׂכִינְתָא שְׁנַאמְר בְּהַ (שמות יד) וַיִּסַּע מִלְאָךְ הָאֱלֹהִים. יְבַרְךָ אֲתַכֶּם בְּעוֹלָם הַבָּא, וַיְדַגּוּ לְרַב בְּקִרְבַּי הָאֲרָץ בְּעוֹלָם הַזֶּה. שְׂתַהֲיָה שְׁלִיטְתְּכֶם בְּשַׁגְי עוֹלְמוֹת שְׂאֲתֶם חַיִּים. שְׂמִי שְׂהוּא מְהֵעוֹלָם הַזֶּה נִקְרָא חַי, בְּכַתּוּב (משלי א) עֵץ חַיִּים הוּא לְמַחְזִיקִים בְּהַ. חַיִּים שְׂם - חַיִּים כְּאֵן.

מַה דְּלָאוּ הֵכִי, מָאן דְּאִיהוּ מְלוּבָשׁ בְּאַלִּין קְלִיפִין, דְּעוֹר וּבִשָּׁר וְעֲצָמוֹת וְגִידִים דְּגוּפָא שְׁפֵלָא, דְּרוּחָא הוּא מִית תַּמּוֹן. מַה מִּיתָא, לֹא חַמִּי וְלֹא שְׂמַע וְלֹא מְמַלֵּל וְלִית לִיהַ תְּנוּעָה בְּכָל אַבְרִין דִּילִיהַ. הֵכִי רוּחָא, לֹא חָזָא דְלַעִיל מְגִיחַ. דְּאִתְמַר בְּאוּרִייתָא עֲלִייהוּ, דַּע מַה לְמַעְלָה מִמֶּךָ, עֵין רוּחָא וְאֵין שׁוּמְעַת, וְכָל מְעַשֵּׂיךָ בְּסַפֵּר נִכְתָּבִים.

מַה שְׂאִינוּ כְּךָ, מִי שְׂהוּא מְלַבֵּשׁ בְּקַלְפוֹת הַלְלוּ, שְׁל עוֹר וּבִשָּׁר וְעֲצָמוֹת וְגִידִים שְׁל הַגּוּף הַשְּׁפֵל, שְׂהַרוּחַ מִתְּהַ שְׂם. מַה הַמֵּת לֹא רוּחָא וְלֹא שׁוּמְעַ וְלֹא מְדַבֵּר וְאֵין לוֹ תְנוּעָה בְּכָל אַיְבָרֵיו, כְּךָ הַרוּחַ לֹא רוּחָא לְמַעְלָה מִמֶּנָּה, שְׁנַאמְר עֲלִיהֶם בְּתוֹרָה, דַּע מַה לְמַעְלָה מִמֶּךָ - עֵין רוּחָא וְאֵין שׁוּמְעַת, וְכָל מְעַשֵּׂיךָ בְּסַפֵּר נִכְתָּבִים.

דְּכַמָּה מְלֵאכִין אֲזַלִּין עֲמִיחַ, דְּאִתְמַר בְּהוֹן, (תהלים צא) פִּי מִלְאָכֵיו יִצְוֶה לָךְ. וְלִית לִיהַ רִשׁוּ בְּהַאי גוּפָא, לְאַסְתַּכְּלָא בְּהוֹן, וְלִמְשַׁמַּע בְּקַלְיָהוֹן, דְּאִינוּן חִינוּן דְּאַשָּׂא, מְמַלְלִין וּמְקַדְּשִׁין וּמְבָרְכִין וּמְיַחְדְּדִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עִם יִשְׂרָאֵל כְּחָדָא. כָּל שְׂפָן לְשְׂכִינְתָא, דְּאִיְהִי עֲלִייהוּ. כָּל שְׂפָן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִיְהִי לְעִילָא מִן שְׂכִינְתִּיהַ, דְּכַה מְקַבֵּל צְלוֹתִין דְּיִשְׂרָאֵל.

שְׂכַמָּה מְלֵאכִים הוֹלְכִים עֲמוֹ, שְׁנַאמְר בְּהֶם (תהלים צא) כִּי מִלְאָכֵיו יִצְוֶה לָךְ. וְאֵין לוֹ רִשׁוּת בְּגוּף הַזֶּה לְהַסְתַּכְּלָא בְּהֶם וְלִשְׁמַע בְּקוֹלָם, שְׂהֶם חַיּוֹת שְׁל אֵשׁ, מְדַבְּרוֹת וּמְקַדְּשׁוֹת וּמְבָרְכוֹת וּמְיַחְדְּדוֹת אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם יִשְׂרָאֵל כְּחָדָא, כָּל שְׂפָן אֵת הַשְּׂכִינְתָא שְׂהִיא עֲלִיהֶם, כָּל שְׂפָן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂהוּא מַעַל לְשְׂכִינְתּוֹ, שְׂבַה הוּא מְקַבֵּל אֵת תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל.

וּבְגִין חוּבִין, הוּוּ מְתַלְבָּשִׁין בְּאַלִּין קְלִיפִין. כְּגוּוֹנָא דְאַדָּם, דְּחוּבֵי אַבְהַתְהוֹן בִּידִיהוֹן. וְהַאי אִיהוּ דְּאוּקְמוּהַ מְאָרִי מְתַנִּיתִין, כְּשִׂאוּחִזִּין מְעַשָּׂה אַבּוּתִיהֶם בִּידִיהֶם. וּבְגִין אֲלִין קְלִיפִין דְּחוּבִין, אָמַר קְרָא, (ישעיה נט) פִּי אִם עֲוֹנוֹתֵיכֶם הִיוּ מְבַדִּילִים בֵּינֵיכֶם לְבִין אֱלֹהֵיכֶם. וּבְגִין אֲלִין קְלִיפִין, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְתַפְסִיָא בְּכַמָּה גְּדִפִין. דְּאִתְמַר בְּהוֹן, (ישעיה ו) בְּשִׁתִּים

וּמְשׁוּם הַחֲטָאִים הִיוּ מְתַלְבָּשִׁים בְּקַלְפוֹת הַלְלוּ, כְּמוֹ שְׂאָדָם שְׂחַטָּאי אַבּוּתִיהֶם בִּידִיהֶם. וְזֵהוּ שְׂבָאָרוּ בְּעֵלֵי הַמְשֻׁנָּה, כְּשִׂאוּחִזִּים מְעַשָּׂה אַבּוּתִיהֶם בִּידִיהֶם. וּמְשׁוּם הַקַּלְפוֹת הַלְלוּ שְׁל הַחֲטָאִים, אָמַר הַכְּתוּב (ישעיה נט) כִּי אִם עֲוֹנוֹתֵיכֶם הִיוּ מְבַדִּילִים בֵּינֵיכֶם לְבִין אֱלֹהֵיכֶם. וּבְשַׁבִּיל הַקַּלְפוֹת הַלְלוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְתַפְסָה בְּכַמָּה כְּנַפִּים, שְׂבַהֶם נְאָמַר (שם ו) בְּשִׁתִּים

יְכַסֶּה פָּנָיו וּבִשְׁתֵּים יִכְסֶה רַגְלָיו וְגו'.

דַּעְתִּיד לְבָא, (שם ל) וְלֹא יִכְנֶה עוֹד מוֹרִיד וְהָיָה עֵינָיָהּ רְאוּת אֶת מוֹרִיד. שְׁאֵתָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁאֵין לָכֵם קְלָפוֹת וְעוֹרוֹת, יֵשׁ לָכֵם רְשׁוֹת לְהִסְתַּפֵּל בְּבִנְיָ הָעוֹלָם, וּלְבִנְיָ הָעוֹלָם (אין) יֵשׁ רְשׁוֹת לְהִסְתַּפֵּל בָּכֶם, וְלָכֵן עֲלֵיכֶם נֹאמַר שְׁאֵתָם חַיִּים, וְעוֹלָמְכֶם הוּא עוֹלָם הַחַיִּים. אָבֵל הָעוֹלָם הַשֶּׁפֵּל הוּא עוֹלָם הַמְּתִים, שֶׁפֵּל אֱלֹהוֹת שֶׁל אֲמוֹת הָעוֹלָם מִבְּלַעֲדֵי ה', כִּלְמַסּוּתֵים.

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, (הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה) (רַעֲיָה הַנְּאֻמָּן), עִם כָּל זֶה שְׁאֵתָה לֹא יִכּוֹל לְהִסְתַּפֵּל בְּבִנְיָ הָעוֹלָם הַבָּא בְּעֵינַיִם וְלֹא בְּמַלְאָכִים, כָּל שֶׁכֵּן בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וּשְׁכִינָתוֹ, אָבֵל בְּעֵינַיִם הַשֶּׁכֵּל שֶׁל לִבָּהּ אֵתָה רֹאֶה אֶת כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם הַבָּא, וּבְמַלְאָכִים וּבְקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינָתוֹ שְׁמַקְיָפִים אוֹתָהּ. וּמִשׁוֹם זֶה אָמַר שְׁלֹמֹה, שֶׁכְּתוּב בּוֹ (מַלְכִים-א ה) וַיַּחֲסֵם מִכָּל הָאָדָם, (קַהֲלַת א) וַיַּחֲסֵם מִכָּל הָאָדָם, (קַהֲלַת א) וְלִבִּי רָאָה הַרְבֵּה חֲכָמָה וְדַעַת.

אָבֵר בְּנִבְוָאָה אֵין רְשׁוֹת לְהִסְתַּפֵּל בּוֹ (כָּל שֶׁכֵּן) נְבִיא בְּעֵין הַשֶּׁכֵּל, אֲלֵא בְּעֵינַיִם, שְׁהִיא מְרָאָה וְחַזִּיוֹן הָעֵינַיִם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב בְּמְרָאָה אֵלָיו אֲתוֹדַע. וְעוֹד בְּחַזִּיוֹן לִלְהָ - מְרָאָה בְּיוֹם, חַזִּיוֹן בְּלִלְהָ. וְהַכֵּל בְּעֵינַיִם, וְלֹא בְּעֵין הַשֶּׁכֵּל שֶׁל הַלֵּב. וְהָעֵינַיִם הֵן שְׁנֵי סִרְסוּרֵי הַלֵּב, וּמִשְׁמָשִׁים שְׁלוֹ, וְהוּא מִלְּךָ בְּיַגְיָהֶם (אֵלֵיהֶם), וְלָכֵן חָכֵם עֲדִיף מִנְּבִיא. וְכִף הֵם שְׁתֵּי הָאֲזָנַיִם, שְׁנֵי שְׁמָשֵׁי הַלֵּב.

וּמִשׁוֹם זֶה פְּרָשׁוּהָ רַבּוֹתֵינוּ, הַלֵּב רֹאֶה וְהַלֵּב שׁוֹמֵעַ. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁנַאֲמַר בְּלֵב, הַלֵּב מִבִּין, הַלֵּב יוֹדַע. (שְׁמוֹת לֹא) וּבְלֵב כָּל חָכֵם לֵב נִתְּתִי חֲכָמָה. הֲרִי חֲכָמָה וְתִבְוֹנָה וְדַעַת

יְכַסֶּה פָּנָיו וּבִשְׁתֵּים יִכְסֶה רַגְלָיו וְגו'. לַעְתִּיד לְבָא, (ישעיה ל) וְלֹא יִכְנֶה עוֹד מוֹרִיד וְהָיָה עֵינָיָהּ רְאוּת אֶת מוֹרִיד. דַּאֲתוֹן בְּהֵאֵי עֲלֵמָא, דְּלִית לְכוּן קְלִיפִין וְעוֹרִין, אֵית לְכוּן רְשׁוֹ לְאִסְתַּפְּלָא בְּבִנְיָ עֲלֵמָא (כ"א לית) אֵית לוֹן רְשׁוֹ לְאִסְתַּפְּלָא בְכוּ. וּבְגִין דָּא, עֲלֵיכוֹ אֲתַמַּר דַּאֲתוֹן חַיִּין, וְעֲלֵמָא דְלְכוּן, עוֹלָם הַחַיִּים. אָבֵל עֲלֵמָא שְׁפֵלָא, דָּא עוֹלָם הַמְּתִים, דְּכָל אֱלֹהוֹת דְּאוּמִין דְּעֲלֵמָא, מִבְּלַעֲדֵי יי, כְּלַהוֹן מִתִּים.

אָמַר לִיהָ רַבִּי שְׁמַעוֹן, (בּוֹצִיאָה קְדִישָׁא) (נ"א רַעֲיָה מְהִימְנָא) עִם כָּל דָּא, דַּאֲנָתָ לֹא יִכּוֹל לְאִסְתַּפְּלָא בְּבִנְיָ עֲלֵמָא דָּאֲתִי בְּעֵינַיִן, וְלֹא בְּמַלְאָכֵיא, כָּל שֶׁכֵּן בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבִשְׁכִינָתִיהָ, אָבֵל בְּעֵין הַשֶּׁכֵּל דְּלִבָּהּ, אֵת חַזִּי בְּכֵלָא בְּבִנְיָ עֲלֵמָא דָּאֲתִי, וּבְמַלְאָכִין וּבְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינָתִיהָ. דִּסְחָרִין לָהּ. וּבְגִין דָּא אָמַר שְׁלֹמֹה, דְּכְתִיב בֵּיהָ (מַלְכִים א ה) וַיַּחֲסֵם מִכָּל הָאָדָם, (קַהֲלַת א) וְלִבִּי רָאָה הַרְבֵּה חֲכָמָה וְדַעַת.

אָבֵר בְּנִבְוָאָה, לִית לְכוּן רְשׁוֹ לְאִסְתַּפְּלָא בֵּיהָ (כָּל שֶׁכֵּן) נְבִיא בְּעֵין הַשֶּׁכֵּל, אֲלֵא בְּעֵינַיִן, דָּאִיהִי מְרָאָה וְחַזִּיוֹן דְּעֵינַיִן, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (בְּמַדְבָּר יב) בְּמְרָאָה אֵלָיו אֲתוֹדַע. וְעוֹד בְּחַזִּיוֹן לִלְהָ, מְרָאָה בִּימָמָא, חַזִּיוֹן בְּלִילְיָא, וְכֵלָא בְּעֵינַיִן, וְלֹא בְּעֵין הַשֶּׁכֵּל דְּלִבָּא. וְעֵינַיִן אֵינוֹן תְּרֵי סִרְסוּרֵי דְּלִבָּא, וּמִשְׁמָשִׁין דִּלְיָה. וְאִיהוּ מִלְּכָא בְּיַגְיָהוּ (לְנִבְיָהוּ), וּבְגִין דָּא, חָכֵם עֲדִיף מִנְּבִיא. וְהָכִי הוּא תְּרִין אוּדְגִין, תְּרִין שְׁמָשֵׁי דְּלִבָּא.

וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ רַבָּנָן, הַלֵּב רֹאֶה, וְהַלֵּב שׁוֹמֵעַ. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דַּאֲתַמַּר בְּלֵב, הַלֵּב מִבִּין, הַלֵּב יוֹדַע. (שְׁמוֹת לֹא) וּבְלֵב כָּל חָכֵם לֵב נִתְּתִי חֲכָמָה. הֲרִי חֲכָמָה וְתִבְוֹנָה וְדַעַת

בְּלָבָא. דְּבַהוּן אַתְעֵבִידוּ שְׁמַיָא וְאַרְעָא, וְתַהוּמִין. וּבַהוּן אַתְעֵבִיד מִשְׁפָּנָא, (דף ק"ז ע"ב) הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות לא) וְאַמְלֵא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻכְמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת. מַה דְלִית פּוֹלֵי הַאי בְּעֵינַין.

וְרַעִיא מְהִימְנָא, מָאן דְּכּוֹלֵי הַאי בְּלַבִּיה, יַתִּיר חַזִּי מִן נְבִיא, כָּל שְׁפָן מִחֻשְׁבְּתָא דִּילָךְ. דְלִית לָהּ סוּף, וּבַהּ תִּסְתַּפֵּל, בְּהַהוּא, דְלִית בֵּיה סוּף, מַה דְלֵא הָוָה לָךְ רְשׁוֹ בְּקַדְמִיתָא לְאַסְתַּפְּלָא בְּעֵינַין. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות לג) וְרֵאִית אֶת אַחֲרֵי וּפְנֵי לֹא יֵרְאוּ.

אַלִּין טַפְשֵׁי דְלָבָא, אֵינוֹן מֵתִין, וְסוּמִין בְּאַלִּין קְלִיפִין. אַבְל לְגַבְדָּה, לָאוּ אֵינוֹן חֻשְׁבִּין כְּלוּם, וְלֹא מִפְּסִיקִין בִּינְךָ לְבִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵיהּ, וְכָל בְּנֵי עֲלְמָא דְאַתִּי, וּמְלֹאכִין, דְּהִכִּי יִיעוּל לְגַבְדָּה בְּאַיְנוֹן חֲלוּנִין, דְּעֵינַין, וְאוּדְנִין, וְנוֹקְבֵי חוּטְמָא, וּפּוּמָא. כְּמִלְפָּא דִּיעוּל בְּאַתְפְּסִיָּא לְחַדְרֵי חֲדָרִים, לְמַלְלָא עִם בְּרִיה. וּבְגִין דָּא, מְצַלִּין יִשְׂרָאֵל בֵּיה בְּצִלוֹתָא דְלַהוּן, אַתְהּ חוֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בְטָן רוּאָה כְּלִיּוֹת וְלֵב וְאִין כָּל דְּבַר נְעֵלָם מִמֶּךָ.

וְהֵינּוּ דְאָמַר שְׁלֹמָה, (שיר השירים ב) מִשְׁגִּיחַ מִן חֲלוּנוֹת וְגו'. וְאַלִּין אֵינוֹן חֲלוּנוֹת, דְּעֵינַין וְאוּדְנִין וְנוֹקְבֵי חוּטְמָא וּפּוּמָא בְּאַלִּין שְׂבַעָה נוֹקְבִין, נִשְׁמַתָּא סְלִיקַת, בְּשַׁבְעָה מֵינִי בּוֹסְמִין, וְהִכִּי עֲלוּתָא סְלִיקַת בְּאַלִּין ז' בּוֹסְמִין, דְּאַיְנוֹן (שיר השירים ד) גֵּרָד וְכֻרְפִים קִנְהָ וְקִנְמוֹן עִם כָּל עֲצֵי לְבוֹנָה מִר וְאַהֲלוֹת עִם כָּל רְאֵשֵׁי בְּשָׂמִים. בְּהַהוּא זְמַנָּא דְצִלוֹתָא הִכִּי סְלִיקַת, מְקַטְרַת מִר וְכו'. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂאִיל עֲלֵהּ, (שיר השירים ג) מִי זֹאת עוֹלָה מִן הַמְדַבֵּר מְקַטְרַת מִר וְלִבְנָה וְגו'. מִי זֹאת וְדָאִי, מִסְטָרָא דְמִי אִיהוּ וְדָאִי

וְדַעַת בְּלָב, שְׂבַעָה נְעֵשׂוּ שְׁמַיִם וְאַרְץ וְתַהוּמוֹת, וּבְהֵם נְעֵשֶׂה מִשְׁפָּן. זֶהוּ שְׂכָתוּב (שם) וְאַמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻכְמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת. מַה שְׂאִין כָּל זֶה בְּעֵינַים.

וְרוּעָה הִנְאָמֵן, מִי שְׂכָל זֶה בְּלָבוּ רוּאָה יוֹתֵר מִנְבִיא, כָּל שְׁפָן מִחֻשְׁבְּתָךְ שְׂאִין לָהּ סוּף, וּבַהּ תִּסְתַּפֵּל בְּאוֹתוֹ שְׂאִין לוֹ סוּף, מַה שְׂלֵא הֵיחָה לָךְ רְשׁוֹת בְּרֵאשׁוּנָה לְהַסְתַּפֵּל בְּעֵינַים. זֶהוּ שְׂכָתוּב (שם) וְרֵאִית אֶת אַחֲרֵי וּפְנֵי לֹא יֵרְאוּ. מִפְּשֵׁי הַלֵּב הִלְלוּ הֵם מֵתִים, וְעוֹרִים בְּקַלְפוֹת הִלְלוּ. אַבְל אֵלֶיךָ אֵינָם חֻשׁוֹבִים לְכֻלוּם, וְאֵינָם מִפְּסִיקִים בִּינְךָ לְבִין הַקְדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתוֹ, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם בְּבֵא וְהַמְלֹאכִים, שְׂכָךְ יִכְנָס אֵלֶיךָ בְּאוֹתָם חֲלוּנוֹת שֶׁל הָעֵינַים וְהָאֲוָנִים וְנִקְבֵי הַחֹטֵם וְהַפֶּה, כְּמוֹ מִלְךְ שֶׁנִּכְנָס בְּכִסְיֵי לְחַדְרֵי חֲדָרִים לְדַבֵּר עִם בְּנוֹ. וּמִשׁוּם זֶה מִתְפַּלְלִים יִשְׂרָאֵל בּוֹ בְּתַפְלָתָם: אַתְהּ חוֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בְטָן רוּאָה כְּלִיּוֹת וְלֵב וְאִין כָּל דְּבַר נְעֵלָם מִמֶּךָ.

וְהֵינּוּ מַה שְׂאָמַר שְׁלֹמָה, (שיר ב) מִשְׁגִּיחַ מִן חֲלוּנוֹת וְגו'. וְאַלֵּה הֵם חֲלוּנוֹת שֶׁל עֵינַים וְאֲוָנִים וְנִקְבֵי הַחֹטֵם וְהַפֶּה. בְּשַׁבְעַת הַנְּקֻבִים הִלְלוּ עוֹלָה הַנְּשָׂמָה בְּשַׁבְעָה מֵינִי בְּשָׂמִים, וְכֵן הִתְפַּלֶּה עוֹלָה בְּשַׁבְעָה הַבְּשָׂמִים הִלְלוּ, שְׁהֵם: (שם ד) גֵּרָד וְכֻרְפִים קִנְהָ וְקִנְמוֹן עִם כָּל עֲצֵי לְבוֹנָה מִר וְאַהֲלוֹת עִם כָּל רְאֵשֵׁי בְּשָׂמִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן שְׂכָךְ הִתְפַּלֶּה עוֹלָה, מְקַטְרַת מִר וְכו'. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׂוֹאֵל עֲלֵיהָ, (שם א) מִי זֹאת עֲלֵה מִן הַמְדַבֵּר וְגו', מְקַטְרַת מִר וְלִבְנָה וְגו'. מִי זֹאת וְדָאִי, מִצַּד שֶׁל מִי הִיא וְדָאִי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבליים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוּל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוּל וְיַחְמוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוּל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוּל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מי שלמד תורת הסוד, זוכה להיות בגן עדן העליון,
ופותחין לו י"ג שערים של סודות אפרקמון המהוד
(זהר הקדש שו"ת השורים (דף פ"ו ע"ב)

"זוהר השבת"
בגימטריה
אריכות ימים והיי עולם הבא
(925)

פנינו עיון: 057-34476219.1

אבות ובנים